

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Nc/7/2021
Identifikačné číslo spisu: 5714216067
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5714216067.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mesto Kremnica, so sídlom Štefánikovo nám. 1/1, Kremnica, IČO: 00 320 781, právne zastúpený: JUDr. Samuel Baránik, advokát so sídlom Podjavorinskej 7, Bratislava, proti žalovanému: Vojenské lesy a majetky SR, š. p., so sídlom Lesnícka 23, Pliešovce, IČO: 31 577 920, o vydanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21 C 208/2014, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 290/2016 zo dňa 23. augusta 2017 o návrhu žalobcu na vylúčenie sudcov JUDr. Aleny Svetlovskej, JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Cdo 39/2018, takto

rozhodol:

Sudcovia JUDr. Alena Svetlovská, JUDr. Ing. Mario Dubaň a JUDr. Gabriela Klenková, PhD. **n i e s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Cdo 39/2018.

Odôvodnenie

1. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bola dňa 19. novembra 2021 doručená námietka zaujatosti podaná žalobcom, týkajúca sa dovolacieho konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 8 Cdo 39/2018, a to voči predsedníčke senátu 4C najvyššieho súdu, JUDr. Alene Svetlovskej, a členom senátu 4C najvyššieho súdu, JUDr. Ing. Mariovi Dubaňovi a JUDr. Gabriele Klenkovej, PhD. Z obsahu námietky žalobcu vyplýva, že predsedníčka senátu JUDr. Alena Svetlovská podľa jej životopisu pôsobila od 16.10.1995 do 29.02.1996 ako právnička na právnom oddelení Západoslovenských lesov, štátny podnik, pričom žalovaným v dotknutej veci sú Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik a kľúčová pre rozhodnutie súdu je interpretácia ustanovení zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom do 19.07.1995 a od 20.07.1995 (od nadobudnutia účinnosti zákona č. 147/1995 Z. z.). Podľa žalobcu niet pochybností, že sa jedná o interpretáciu reštitučnej normy, ktorá v období trvania pracovného pomeru predsedníčky senátu u uvedeného štátneho podniku predstavovala ťažiskovú právnu úpravu pri vydávaní štátneho majetku Slovenskej republiky obciam. Západoslovenské lesy, š. p. boli teda v rovnakej právnej pozícii ako Vojenské lesy a majetky SR, š. p. - obidva štátne podniky vydávali obciam majetok rovnakého vlastníka (Slovenskej republiky), teda boli povinné interpretovať túto reštitučnú normu primárne v prospech Slovenskej republiky, ktorej majetok spravovali. Vzhľadom na to,

že sa jednalo o jedného z prvých zamestnávateľov predsedníčky senátu, je pravdepodobné, že nepracovala na vedúcej pozícii, ale prijímala pokyny svojich nadriadených a preberala stanoviská svojich nadriadených, ktoré smerom k reštitúcii majetku obcí boli prevažne odmietavé, resp. smerujúce k reštriktívnemu výkladu príslušných ustanovení zákona č. 138/1991 Zb. Pôsobením u takéhoto zamestnávateľa, navyiac ako začínajúca právnička, podľa žalobcu predsedníčka senátu mohla získať relevantný pomer k veci spočívajúci v a priori odmietavom náhľade na reštitúciu lesného majetku Slovenskej republiky smerom k obciam, a relevantný pomer k žalovanému ako štátnemu podniku spravujúcemu majetok rovnakého vlastníka. Aj keď sa predsedníčka senátu nemusí subjektívne cítiť vo veci zaujatá, z objektívneho hľadiska v relevantnom čase príslušnej zákonnej úpravy pôsobila ako právnička u zamestnávateľa, ktorý rovnako ako žalovaný musel obciam vydávať v reštitúcii lesný majetok Slovenskej republiky a staval sa k tejto zákonnej povinnosti prevažne odmietavo. Žalobca ďalej tvrdil, že v danom období predstavovali reštitučné nároky oprávnených osôb k lesnému majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky prevažnú časť pracovnej náplne právnych oddelení štátnych podnikov spravujúcich lesný majetok Slovenskej republiky.

2. Ďalšia námietka žalobcu sa týkala člena senátu 4C, JUDr. Ing. Maria Dubaňa, v rámci ktorej žalobca uviedol, že (podľa životopisu uvedeného člena senátu 4C) tento počas výkonu základnej vojenskej služby pôsobil ako právnik na Úrade generálneho právneho zástupcu Ministerstva obrany SR (9 mesiacov v roku 2001 - 2002). Od pripustenia ďalšieho žalovaného do konania (rok 1997) do právoplatného skončenia veci samej voči žalovanému 2/ dňa 13.11.2012, bola SR - Ministerstvo obrany SR stranou v konaní ako žalovaný 2/. V súčasnosti je stranou v konaní ešte o doposiaľ nerozhodnutom nároku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 2/. Žalovaný 2/ bol v konaní zastúpený najprv Vojenským úradom pre právne zastupovanie, ktorý sa neskôr zmenil, resp. premenoval na Úrad generálneho právneho zástupcu Ministerstva obrany SR. Ako vyplýva zo spisu, žalovaný 2/ mal k žalobe a procesným úkonom žalobcu odmietavé stanovisko. Inštitúcia, ktorá žalovaného 2/ zastupovala a predkladala odmietavé stanoviská voči žalobcovi, je rovnakou inštitúciou, v ktorej člen senátu JUDr. Ing. Mario Dubaň pôsobil v relevantnom čase v rokoch 2001 - 2002 v rámci výkonu vojenskej služby, a to práve ako právnik v čase, keď tento spor prebiehal a práve táto inštitúcia zastupovala protistranu žalobcu, žalovaného 2/ v tomto spore.

3. Na základe uvedeného podľa žalobcu objektívne existujú pochybnosti o tom, či sú predsedníčka senátu JUDr. Svetlovská a člen senátu JUDr. Ing. Dubaň nestrannými sudcami, vzhľadom na ich predošlé pracovné skúsenosti spojené s vecou, resp. so žalovanou stranou. Obaja sudcovia v rámci ich označených predošlých pracovných pozícií pracovali v postavení podriadenosti, kedy si takto podriadený subjekt osvojuje pracovné činnosti a vykonáva ich podľa pokynov svojho nadriadeného. Podľa žalobcu možno predpokladať, že na takomto pracovisku vznikali aj priateľské či iné osobné väzby s ostatnými kolegami, resp. nadriadenými, preto existuje zo strany týchto sudcov relevantný pomer, vzbudzujúci opravné pochybnosti o ich nezaujatosti, preto sú splnené zákonné predpoklady pre to, aby boli z prejednávania tejto veci vylúčení. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že je narušené zdanie objektívnej nestrannosti súdu, ktorá je založená na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prerokovanej veci a k účastníkom konania. Ak v konkrétnej veci existujú legitímne dôvody na obavu, že určitý sudca nie je nestranný, pre rozhodnutie vo veci je stanovisko účastníka konania dôležité, nie je však rozhodujúce. Rozhodujúca je až skutočnosť, že takúto obavu možno objektívne odôvodniť.

4. Záverom žalobca v súvislosti s pridelením veci inému senátu ako bol senát, ktorý vo veci pôvodne konal, z dôvodu procesnej opatrnosti namietol taktiež JUDr. Klenkovú, PhD., nakoľko mu nie je známe, či uvedená členka senátu nahradila JUDr. Bajánkovú, predsedníčku senátu, ktorému bola vec pôvodne pridelená. Ak JUDr. Klenková, PhD. nahradila JUDr. Bajánkovú, potom podľa žalobcu nie je JUDr. Klenková, PhD. zákonnou sudkyňou určenou v súlade so zákonom ustanoveným postupom. S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 65/05 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 51/2005 žalobca konštatoval, že porušenie práva na zákonného sudcu zakladá pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti sudcu z hľadiska objektívneho posúdenia.

5. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby boli sudcovia JUDr. Alena Svetlovská, JUDr. Ing. Mario Dubaň a JUDr. Gabriela Klenková, PhD. vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Cdo 39/2018.

6. Predsedníčka senátu 4C Najvyššieho súdu SR JUDr. Alena Svetlovská vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že k uvedenej sporovej veci nemá žiadny vzťah, vo veci sa necíti byť zaujatá a nie sú jej známe žiadne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania sporu, nakoľko k sporu, k stranám, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní nemá žiaden pomer. V súvislosti s jej predchádzajúcim zamestnaním vo funkcii právničky na právnom oddelení Západoslovenských lesov, štátny podnik sa necíti byť vo veci zaujatá.

7. JUDr. Ing. Mario Dubaň, člen senátu 4C Najvyššieho súdu SR, sa vyjadril, že k predmetnej sporovej veci nemá žiadny vzťah, strany sporu ani ich právnych zástupcov nepozná, vo veci sa necíti byť zaujatý a nie sú mu známe žiadne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať moje vylúčenie z prejednávania a rozhodovania sporu, nakoľko k sporu ako takému, k stranám, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní nemá žiaden pomer. Pre jeho vykonávanie právnej praxe na Úrade generálneho právneho zástupcu Ministerstva obrany SR v minulosti v rámci základnej vojenskej služby sa necíti byť vo veci zaujatý.

8. JUDr. Gabriela Klenková, PhD. členka senátu 4C Najvyššieho súdu SR, vo svojom vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že je bez pomeru k stranám, k predmetu sporu, k ich zástupcom, ako aj k osobám zúčastneným na konaní a vo veci sa necíti byť zaujatá.

9. Senát 2C najvyššieho súdu, ktorý je zákonným senátom na rozhodovanie o vylúčení predsedu senátu a sudcov trojčlenného senátu 4C (viď čl. IX ods. 2 a čl. XXII Občianskoprávne kolégium, Súdne oddelenie 2C Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 a § 54 ods. 3 Civilného sporového poriadku) vec prejednal a dospel k záveru, že podmienky na vylúčenie namietanej predsedníčky senátu a členov senátu z prejednávania a rozhodovania sporu neboli naplnené.

10. Podľa čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. z 1. septembra 1992 v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavy“) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

11. Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

12. Podľa § 54 ods. 3 CSP, ak je namietaný sudca senátu najvyššieho súdu, rozhodne o námietke zaujatosti iný senát najvyššieho súdu.

13. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu (veci), k nezaujatému prístupu k stranám (účastníkom), ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktoré sú z hľadiska vylúčenia sudcu považované za právne relevantné. Týmito skutočnosťami sú právne významné vzťahy sudcu, a to jeho vzťah: a/ k sporu (veci), v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní.

14. Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednanom spore (veci) alebo taký jeho osobný vzťah k stranám sporu (účastníkom konania), ich zástupcom, alebo

osobám zúčastneným na konaní, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

15. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania, buď na základe oznámenia sudcu (§ 50 CSP) alebo na návrh strany (§ 52 CSP). Obsahom práva na prerokovanie sporu (veci) pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania sporu (veci) pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie sporu nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu (veci) pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

16. Rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 Listiny základných práv a slobôd, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno iba výnimočne azo závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. V zásade platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento tzv. zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho rozhodovania. Zámer, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v zmaření hroziaceho rizika, že by v spore mohol rozhodovať zaujatý a nie nestranný sudca. Pri posudzovaní týchto dôvodov v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) a napokon aj na závery, ku ktorým dospela doterajšia súdno-aplikačná prax najvyššieho súdu.

17. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanému sporu, k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

18. Je dôležité zohľadniť skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezáujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania veci), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESJP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám, ich zástupcom či osobám zúčastneným na konaní, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranné (porovnaj napr. I. ÚS 332/08). Rozhodovať nestranné nie je právom, výsadou či privilegiom sudcov. Ide o základnú povinnosť sudcov, o štrukturálny prvok súdneho systému.

19. Nezávislosť je najdôležitejšia vec justície. Nezávislosť súdnej moci je prejavom jej funkčnosti. Nezávislosť súdnej moci je pojem s dvojitým významom, a to jednak nezávislosť súdov (inštitucionálna nezávislosť), jednak nezávislosť sudcov (individuálna nezávislosť). Nezávislosť sudcu treba vidieť ako jeho nezávislosť od zložiek politického systému, rovnako ale aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci (celého súdneho systému), konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí, nezávislosť vo vzťahu k vedeniu a kolektívu súdu.

20. Existencia oprávnených pochybností o nestrannosti sudcu závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce, určujúce je to, či sa môže táto obava považovať za objektívne oprávnenú. Len nestranný súd totiž poskytuje stranám rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

21. Z judikatúry ESJP a ústavného súdu možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podradiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, či sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní disponuje.

22. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti stranou sporu vznesenej námietky zaujatosti nie je rozhodujúci jej osobný subjektívny názor, domnienka alebo úvaha. Nemožno preto bez ďalšieho brať na zreteľ len samotné pochybnosti namietajúceho o objektívnom a nestrannom rozhodovaní sudcu, ale vždy treba posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k tomu, že strana pochybuje o objektívnosti sudcu. Vylúčiť namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci možno až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdý, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

23. Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Pri výkone svojej funkcie je nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísiadiciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu.

24. V danom prípade žalobca odôvodnil námietku zaujatosti predsedníčky senátu 4C najvyššieho súdu JUDr. Aleny Svetlovskej jej výkonom povolania právničky v minulosti (od 16.10.1995 do 29.02.1996) pre právnickú osobu (Západoslovenské lesy, š. p.) v rovnakej právnej pozícii ako žalovaný (štátny podnik vydávajúcí obciam v reštitúcii lesný majetok SR a stavajúci sa k tejto zákonnej povinnosti prevažne odmietavo) a námietku zaujatosti člena senátu 4C najvyššieho súdu JUDr. Ing. Maria Dubaňa výkonom právnej praxe v rokoch 2001 - 2002 v inštitúcii (Úrad generálneho právneho zástupcu Ministerstva obrany SR) zastupujúcej žalovaného 2/ (SR - Ministerstvo obrany SR, ktoré bolo stranou v

konaní do 13.11.2012) a predkladajúcej odmietavé stanoviská voči žalobcovi. Námiетка zaujatosti podaná proti JUDr. Gabriele Klenkovej, PhD., členke senátu 4C najvyššieho súdu sa týkala prideleniu veci sp. zn. 8 Cdo 39/2018 na rozhodovanie senátu 4C Najvyššieho súdu SR po zániku funkcie sudcov najvyššieho senátu v prípade dvoch členov senátu 8C, ktorému bola vec pôvodne pridelená.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedených zásad najvyšší súd dospel k záveru, že dôvodom námietky zaujatosti uplatnenej žalobcom voči JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Ing. Mariovi Dubaňovi nemožno prisvedčiť. Samotný názor žalobcu o zaujatosti sudcov, založený na výkone povolania, či právnej praxe pre subjekt podobný protistrane, či zastupujúci ďalšiu protistranu, ktorej sa už konanie netýka, nemôže bez uvedenia ďalších relevantných skutočností zakladať dôvod pre legitímne obavy z ich nestranného a nezaujatého rozhodovania. Z vyjadrenia predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej vyplýva, že v súvislosti s jej predchádzajúcim zamestnaním vo funkcii právničky na právnom oddelení Západoslovenských lesov, štátny podnik sa necíti byť vo veci zaujatá a nie sú jej známe žiadne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania sporu, nakoľko k sporu, k stranám, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní nemá žiaden pomer. Obdobne sa vyjadril aj JUDr. Ing. Mario Dubaň, že pre jeho vykonávanie právnej praxe na Úrade generálneho právneho zástupcu Ministerstva obrany SR v minulosti v rámci základnej vojenskej služby sa necíti byť vo veci zaujatý, nakoľko k sporu ako takému, k stranám, ich zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní nemá žiaden pomer a nie sú mu známe žiadne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania sporu. Z vyjadrenia ostatnej členky senátu 4C najvyššieho súdu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. je taktiež zrejmé, že je bez pomeru k stranám, k predmetu sporu, k ich zástupcom, ako aj k osobám zúčastneným na konaní a vo veci sa necíti byť zaujatá. Žalobca neuviedol žiadne podstatné skutočnosti spochybňujúce tvrdenia namietaných sudcov.

26. Vo vzťahu k namietanému prideleniu veci senátu 4C je potrebné zdôrazniť, že predmetná vec bola do senátu 4C prerozdelená náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministersvom spravodlivosti v zmysle Opatrenia č. 4, ktorým bol zmenený a doplnený Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2021.

27. Obava (pocit) z nestrannosti nestačí na založenie dôvodných pochybností o nedostatku nezaujatosti vzhľadom na právne (ústavné i zákonné) garancie nezávislosti sudcov a zákonné povinnosti sudcov konať vo veci bez predsudkov, nezávisle a nestranne. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, ktoré však predložené anonymné podanie nespĺňa. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

28. Senát 2C najvyššieho súdu nezistil reálnu existenciu takých okolností objektívnej povahy, ktoré by v zmysle § 49 ods. 1 CSP vyvolali odôvodnené pochybnosti o nezaujatosti členov vec prejednávajúceho senátu 4C a ktoré by tak odôvodňovali ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania sporu, vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 8 Cdo 39/2018. Podanej námietke zaujatosti preto nevyhovelo.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.